

Els terrors de l'any 2000

Carles Pernal i Duran

Aquesta enigmàtica xifra que marcarà l'inici del tercer mil·lenni de la nostra era s'apropa de forma inexorable. El dia 6 d'abril es celebraven els mil dies que mancaven pel canvi de segle i algunes ciutats europees van aprofitar l'ocasió per convertir-ho en un motiu de festa. A mi sempre m'ha semblat que el pas del temps no és pas gens engrescador, més aviat el contrari. No obstant tampoc és ara el moment de reviuir el "Carpe diem" ni de tirar els plats per la finestra.

Hi ha qui viu convençut que a l'any 2000 ha de succeir quelcom especial, alguna desgràcia o alguna catàstrofe cataclísmica. I hi ha qui creu que a l'any 2000 s'afinarà el món. Aquest no és un pensament nou. Sembla que ja es va viure la mateixa situació angoixant als voltants de l'any 1000. Lluís Racionero en el seu llibre "Cercamon" reflecteix molt bé el temor amb què la gent d'aleshores afrontava el seu futur convençuts

que la fi del món era aprop. En aquells dies Catalunya vivia el seu moment de màxim esplendor de la vida monàstica i els catalans es debatien entre creences religioses i versions esotèriques de la realitat sortides de males llengües que només infonien que terror davant el canvi de mil·lenni.

Aquella era, sens dubte, una època màgica, emmarcada en el misteri i en la bruixeria que tant bé ens evoca Umberto Eco en "El nom de la rosa". Una època sòrdida, fosca i de les més poc conegudes en la història de la humanitat.

És evident que analitzant fredament l'any 2000 no difereix en essència de l'any 1999 o de l'any 2001 perquè al cap i a la fi el temps no té mesura per si mateix sinó que hem estat els propis qui arbitràriament un temps al temps. És a dir, si enguany estem al 1997 és perquè nosaltres hem establert aquest calendari i així es correspon.

Alguns hem apuntat la possibilitat que a mesura que

s'apropi aquesta data salomònica, es produirà un augment de la taxa de suïcidis ja siguin individuals o col·lectius en el marc de creences sectàries. Precisament fa escassos dies coincidint amb el pas del cometa Hale-Boop una d'aquestes sectes va aprofitar l'ocasió per provocar un suïcidi multitudinari tot creient que la cua del cometa transportava una nau extraterrestre que els havia de conduir cap el "seu" món. L'any 2000 podria ser de nou un fals argument per a aquests col·lectius cada vegada més nombrosos per assolir el nou status vital.

No cal dir que a l'any 1000 no es va pas acabar el món i res fa pensar que s'hagi d'acabar l'any 2000, tanmateix les persones d'avui dia han hertat de les de fa deu segles aquesta visió màgica i misteriosa de la realitat. La humanitat no s'ha pogut despendre del simbolisme de les coses ni han pogut comprendre el misteri de la vida.

"L'Arc de Sant Martí de Finian"

Quimet Clascà i Martori

Ja fa alguns anys, al principi d'estar treballant a l'empresa en què m'he jubilat, fou necessari fer uns cursets empresarials a Madrid, juntament amb un company que com a mi ens agradava molt el teatre.

De tant en tant, si teníem temps i el més difícil, si disposàvem de diners, ens adreàvem al teatre per veure quelcom musical, gènere que en aquell temps a Barcelona no es prodigava massa i era difícil gaudir d'aquest tipus d'espectacle. Per a nosaltres això era un bon esdeveniment. Podeu imaginar-vos-ho, éssent com érem, dos pobletants del Vallès.

En una d'aquestes ocasions vàrem veure una obra anomenada "FINIAN'S RAINBOW" (L'arc de Sant Martí de Finian). En aquest moment no recordo amb certesa la trama del drama, tret que es

desembolupava a Irlanda i que tractava de racisme. El que més recordo és l'impacte que em va fer una frase i que m'ha quedat per sempre més a la memòria. En una escena entre un home blanc i un home negre (de la conversa ja em disculpava si tampoc la recordo bé), al final l'home negre diu a l'altre: "És molt trist, però certes persones sols veuen allò que estan mirant".

Com tothom pot entendre, el significat de la frase era que els ulls plens de prejudicis de l'home blanc, veien tan sols la pell del negre. Mai podrien veure més enllà. Per a mi, al menys, fou una escena i una frase que m'impactà moltíssim.

L'ambient racial de l'obra era incidental. Real, per suposat, però incidental. La mateixa tragèdia passa a la vida cada dia per un munt de raons. La majoria sense

importància, la majoria superficials, la majoria dolentes. Tots, absolutament tots, coneixem persones que sols veuen el què miren, el què volen veure. Sabem quant dol, quant injust és; però tots o quasi tots hem caigut en aquest "lapsus" per no dir error.

Vivim immersos en una societat. I en aquesta societat hem de conèixer amb altres persones i en aquest conèixer està la base de la nostra responsabilitat. Si veritablement volem ser efectius dins d'aquesta societat en que vivim, si volem desenvolupar el nostre treball dins d'ells, hem d'aprendre a veure més enllà de la façana de cada persona, fins i tot els seus fets. Pren temps, esforç, paciència i força de voluntat, però val la pena.

És la meua opinió.